



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **MUDr. A. M. P.,**
bytem ,
právně zastoupen JUDr. Ladislavem Kolačkovským, advokátem,
sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2022, č. j. X, tak, že žalobci byl podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“ nebo „ZDP“), od 1. 1. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 22 359 Kč měsíčně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

2. Žalobce v žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a v rozhodnutích žalované spatřuje nezákonnost mj. ve smyslu nesprávného výkladu právní normy, opomenutí některých důkazů. Uvedl, že vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že celková doba pojištění byla uvedena 42 roků 275 dnů, s čímž vyjádřil nesouhlas. V roce 1995 měl uvedeno pouze 60 dnů, ale byl nepřetržitě zaměstnán v Nemocnici Pelhřimov od 1. 8. 1983 do 31. 3. 1997, tedy i po celý rok 1995. Dále rozporoval rok 2009, kde mu nebyla započítána doba od 1. 2. 2009 do 2. 8. 2009, kdy byl zaměstnancem GES Medical Care, a. s. na pozici ředitele úseku zdravotní péče. Přiložil pracovní smlouvu. Dále měl v odvolání uvést, že se mu jedná o přepočítání celkové doby pojištění, a tím i o přepočítání výše starobního důchodu. Dle žalobce se žalovaná s námitkami odvolání vypořádala nedostatečně či nesprávně, případně vůbec.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby a k namítaným časovým obdobím zopakovala své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.
4. Dne 20. 10. 2022 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, které obsahovalo pouze citaci judikatury ohledně legitimního očekávání a nepřipustnosti formálního výkladu norem. Dne 22. 11. 2022 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalované, dle které bez ohledu na výkon trestu odnětí svobody ve věznicí Mírov byl dle potvrzení o zaměstnání vystavené Nemocnicí Pelhřimov zaměstnancem této nemocnice od 1.8.1983 do 31.3.1997, tedy i po celý rok 1995.
5. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 „s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 19. 5. 2022, žalobu podal prostřednictvím svého právního zástupce datovou schránkou dne 18. 7. 2022, tedy včas, avšak zároveň na samém konci zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce v závěru žaloby požádal soud, aby mohl svou žalobu doplnit o další tvrzení a důkazy, a to do 15 dnů od podání žaloby.
7. Přestože byl v daném případě obsah žaloby velmi stručný a krátký, žaloba obsahovala jeden žalobní bod a to námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části odůvodnění týkající se dvou žalobou specifikovaných časových období zohledněných pro účely výpočtu jeho starobního důchodu. Proto nebyl důvod vyzývat žalobce k doplnění žaloby, žaloba byla v rámci daného žalobního bodu projednatelná. Dále žaloba obsahovala námitku o tom, že se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami *nesprávně*. I kdyby soud tvrzenou nesprávnost vztáhl na předmětná období v roce 1995 a 2009, nelze takto obecně vymezenou námitku považovat za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to ani v nejhrubších rysech, neboť z ní není zřejmé, v čem spočívá tvrzená nesprávnost. Ze žalobního bodu musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 As 3/2008 - 78 ze dne 24. 8. 2010 uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat *každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního*

rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Podmínku konkrétního vyjádření žaloby zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013 - 45: *žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*

8. Doplnění žaloby je možné pouze ve lhůtě pro její podání, přičemž základní lhůta pro podání žaloby je dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce, kdy tak tomu bylo i v případě nyní řešené věci. Prodloužení lhůty k podání žaloby je nepřípustné (§ 72 odst. 4 s. ř. s. *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout*).
9. Vzhledem k tomu, že žalobce doplnil žalobu o nové žalobní body až po lhůtě pro její podání v replice dne 21. 11. 2022, soud nebyl oprávněn se vypořádat s novým žalobním tvrzením uplatněným po uplynutí lhůty dle § 72 s. ř. s., proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované výhradně v rozsahu včas uplatněné žalobní námitky nepřezkoumatelnosti ohledně období roku 1995 a roku 2009. Jelikož tvrzení o *nesprávnosti* nebylo řádným žalobním bodem, nelze podání ze dne 21. 11. 2022 považovat za případně přípustné rozhojnění včas uplatněného žalobního bodu. Nelze rozšířit neexistující, nejedná se tak o rozšíření, ale o nový výskyt.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že ohledně zaměstnání žalobce v době od 1. 8. 1983 do 31. 3. 1997 v Nemocnici Pelhřimov (dále jen „nemocnice“) provedla spolu s Pražskou správou dodatečná šetření. Pražská správa sociálního zabezpečení učinila šetření ve smyslu § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „ZOPS“). Evidenční listy nemocnice ze dne 25. 9. 1997 byly na základě tohoto šetření stornovány a nahrazeny novými rekonstruovanými evidenčními listy, neboť bylo zjištěno, že žalobce v době od 11. 7. 1994 do 31. 12. 1994 a v době od 1. 1. 1996 do 7. 8. 1996 byl také ve výkonu trestu ve Věznici Mírov a nemohl tak být zaměstnán v nemocnici. Z celkové doby pobytu ve vězení byly žalobci zohledněny pouze ty doby pojištění, kdy byl ve vězení pracovně zařazen. V souladu s evidenčními listy důchodového pojištění vyhotovenými Věznici Mírov dne 2. 10. 1996 byla žalobci v roce 1995 zohledněna doba pojištění v celkové délce 60 dnů a v roce 1996 v celkové délce 220 dnů. K tvrzení žalobce, že v době od 1. 2. 2009 do 2. 8. 2009 byl zaměstnán ve společnosti GES Medical Care, a. s. (dále jen „společnost“), žalovaná uvedla, že i tu proběhlo šetření Pražské správy sociálního zabezpečení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) ZOPS. Pražská správa sociálního zabezpečení měla k dispozici pracovní smlouvu a zápočtový list. Šetřením bylo zjištěno, že společnost předložila poslední Přehled o výši pojistného za období říjen 2009. Dále bylo zjištěno, že společnost byla vymazána z registru zaměstnavatelů dne 31. 7. 2009. Zároveň bylo Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, a. s. sděleno, že žalobce tam byl přihlášen společností v období od 1. 2. 2009 do 31. 3. 2009. Od 1. 4. 2009 byl pojištěn u pojišťovny Média. Též bylo zjištěno, že v období od 1. 2. 2009 do 31. 7. 2009 nebyl v dočasné pracovní neschopnosti. Závěrem šetření bylo konstatováno, že v době od 1. 2. 2009 do 31. 7. 2009 je nesporné, že výdělečná činnost trvala, nejsou prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda uvedená doba je dobou pojištění ve smyslu § 8 a § 11 odst. 2 ZDP (skutečný výkon výdělečné činnosti, zúčtování

vyměřovacího základu, pobírání dávek nemocenského pojištění). Žalovaná provedla i vlastní šetření namítané doby pojištění. Bylo zjištěno, že rozhodnutím valné hromady společnosti ze dne 23. 7. 2015 byl právní nástupce společnosti zrušen s likvidací ke dni 1. 7. 2015 a byl povolán likvidátor. Proto žalovaná výzvou ze dne 21. 2. 2022 požádala likvidátora o předložení jakýchkoliv dokumentů souvisejících se zaměstnáním žalobce u společnosti. Likvidátor odpovědí ze dne 9. 3. 2022 žalované sdělil, že žalobce byl u společnosti v pracovním poměru od 1. 2. 2009 do 31. 7. 2009 ve funkci ředitele úseku zdravotní péče. Se svou odpovědí předložil oznámení Pražské správy sociálního zabezpečení o nástupu žalobce do zaměstnání u společnosti, mzdový list za rok 2009, dohodu o rozvázání pracovního poměru a potvrzení při změně zaměstnání. Následně byl dne 27. 4. 2022 právním nástupcem společnosti vyhotoven evidenční list důchodového pojištění za rok 2009, který potvrdil zaměstnání žalobce u této společnosti v období od 1. 2. 2009 do 31. 7. 2009. Na základě nově doložených skutečností byla žalobci v osobním listu důchodového pojištění (dále též „OLDP“) ze dne 13. 5. 2022, dodatečně zohledněna doba pojištění od 1. 2. 2009 do 31. 7. 2009. Tvrzenou dobu pojištění až do 2. 8. 2009 není možné na základě dostupných podkladů potvrdit. Námitkám žalobce v této části tak nebylo možné zcela vyhovět. Žalovaná uvedla, že následně znovu posoudila žádost žalobce o starobní důchod. Jak vyplývá z OLDP, žalobce ke dni 1. 1. 2022, od něhož žádá o přiznání starobního důchodu, získal celkem pro nárok na starobní důchod celkem 15 786 dnů pojištění, tj. 43 roků a 91 dnů pojištění. Žalobce tak splnil podmínky pro vznik nároku na starobní důchod k požadovanému datu přiznání. Následně žalovaná provedla přepočítání starobního důchodu. Výše starobního důchodu se skládá ze základní a procentní výměry (§ 4 odst. 2 ZDP). Procentní výměra byla v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 ZDP stanovena procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod. Vzhledem k tomu, že žalobce získal v souladu s § 34 odst. 1 ZDP do dne vzniku nároku pro stanovení výše procentní výměry 43 celých roků pojištění, činí podle § 34 odst. 1 ZDP výše procentní výměry do vzniku nároku 64,50 % výpočtového základu měsíčně (43 celých roků x 1,5). Osobní vyměřovací základ určila žalovaná v souladu s § 16 ZDP jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů žalobce za rozhodné období. Roční vyměřovací základy byly přitom stanoveny jako součiny úhrnů vyměřovacích základů žalobce za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období a koeficientů nárůstu všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 ZDP. Jak úhrny vyměřovacích základů, tak koeficienty nárůstu za jednotlivé kalendářní roky jsou uvedeny v OLDP. Úhrn ročních vyměřovacích základů získaných v rozhodném období činí 25 709 194 Kč. Osobní vyměřovací základ (dále jen „OVZ“) žalobce činil 61 338 Kč. Podle § 15 odst. 2 ZDP se v období po roce 2014 výpočtový základ stanoví z osobního vyměřovacího základu (§ 16) tak, že a) do částky první redukční hranice se počítá 100 %, b) z částky nad první redukční hranici do druhé redukční hranice se počítá 26 %, c) k částce nad druhou redukční hranici se nepřihlíží. Podle § 2 nařízení vlády č. 356/2021 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2020, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2020, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2022 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2022 a o zvýšení důchodů v roce 2022, pro rok 2022 výše a) první redukční hranice pro stanovení výpočtového základu činí 17 121 Kč, b) druhé redukční hranice pro stanovení výpočtového základu činí 155 644 Kč. Výpočtový základ žalobce byl s ohledem na uvedené stanoven na 28 618 Kč. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na starobní důchod činila 64,50 % výpočtového základu, tj. 18 459 Kč. Základní výměra starobního důchodu pro rok 2022

podle § 33 odst. 1 ZDP ve spojení s § 3 nařízení vlády č. 356/2021 Sb. činila 3 900 Kč. Výše starobního důchodu byla stanovena jako součet základní a procentní výměry (3 900 Kč + 18 459 Kč). Starobní důchod tak v případě žalobce k 1. 1. 2022 činil 22 359 Kč měsíčně.

11. Z uvedeného je zjevné, že žalovaná řádně odůvodnila, proč za rozhodné období roku 1995 a 2009 nezohlednila žalobcem tvrzenou dobu zaměstnání. Bylo na žalobci, aby skutkové nebo právní závěry žalované věcně napadl argumentací o nedostatečně nebo nesprávně zjištěném skutkovém stavu či námitkou nesprávné aplikace nebo výkladu zákona. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.
12. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl pro nedůvodnost žalobních námitek.
13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 1. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce